

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 471

гр. Стара Загора, 02.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на втори април през две хиляди двадесет и шеста година в
следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500188 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частната жалба на „П.К.Б.” ЕООД,
ЕИК:***, със седалище: гр. С., ***, чрез пълномощника си юрк. Г.С.С.-К.,
редовно упълномощена с пълномощно с рег. № 2181/06.03.2023г. на нотариус
с рег. № 271, против Решение /Определение/ под № 20 от 15.01.2026 год.,
постановено по гр. дело с № 1945/2025 г. по описа на РС Казанлък по реда на
чл.248 ГПК.

Частният жалбоподател е останал недоволен от обжалваното
определение, поради което го обжалва в срока, като неправилно. Излага
подробни съображения за неправилност на постановеното Решение
/определение/ относно разноските в заповедното производство. Моли да се
отмени обжалваното определение и да се осъди заявителя да заплати на
ответника намалено възнаграждение в размер на 50 лв. за оказаната безплатна
правна помощ или алтернативно съда да приеме че разноски изобщо не се
дължат в това производство.

В срока е постъпил писмен отговор от другата страна Еднолично
адвокатско дружество „Д. М." вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***,
фирмено дело № 24/2021 г. по описа на 24 св. Софийски градски съд, с адрес
на упражняване на дейността: гр. С., ***, представлявано от Д. М. М. -
Управител, като на подадената частна жалба на жалбоподателя подава следния
писмен отговор, с който счита постановеното Определение за правилно и
законосъобразно. Взема становище за неоснователност на жалбата, а
обжалваното определение намира за правилно, и законосъобразно. Излага
подробни съображения. Моли да се отхвърли частната жалба и да се потвърди
обжалваното определение. Претендира за разноски.

Съдът, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и провери
допустимостта ѝ намери за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт, внесена е дължимата държавна такса за въззивното производство.

Производството по гр.д. № 1945/2025 г. по описа на РС -Казанлък е образувано по искова молба от „П.К.Б.“ ЕООД срещу ответника М. С. З. от гр. К., *** за вземане в размер на 2474.63 лв., произтичащо от договор за потребителски кредит с № 40010046679 от 09.06.2022г. Издадена е и заповед за изпълнение на 30.06.2025г., но в дадения по чл. 414, ал.2 ГПК срок длъжникът е възразил. Възражението е подадено, чрез процесуален представител - адв. Д. М., за което той е представил пълномощно и съответно договор за правна защита и съдействие от 01.08.2025г. От договора е видно, че процесуалното представителство и защита е безплатно на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв - за оказване на помощ на материално затрудненото лице. В срока заявителят е подал и предявил искова молба срещу длъжника с вх. № 13091/12.08.2025 год. по реда на чл.422 във връзка с чл.415 от ГПК, поради дадените от съда указания с Разпореждането под № 3821 от 04.08.2025г., постановено по ч.гр.д. № 1739/25г. по описа на КРС, с което е указано на заявителя да предяви иск относно вземането си, предмет на заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК, като съдът е указал, че ако не стори това, съдът служебно ще обезсили изцяло издадената вече заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. С обжалваното Решение /Определение/ № 20 от 15.01.2026г. постановено по реда на чл. 248 ГПК, съдът е осъдил „П.К.Б.“ ООД, гр.С. да заплати на пълномощника на длъжника адв. Д. М. сумата 122.71 евро с левова равностойност на 240 лв. адв. възнаграждение, ведно с дължимия ДДС, за оказаната безплатна правна помощ.

Въззивният съд следва да отбележи, че по отношение на искането по реда на чл.248 от ГПК първостепенния съд следва да се произнесе по принцип с Определение /чл.248, ал.3 от ГПК/, но въпреки това явно се касае за допуснатата от съда техническа неточност, поради което въззивния съд следва да разгледа този процесуален въпрос и по същество.

При приключване на ч. гр.д. под № 1739/2025г. с разпореждане, с което се с което е указано на заявителя да предяви иск относно вземането си, предмет на заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК, като съдът е указал, че ако не стори това, съдът служебно ще обезсили изцяло издадената вече заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК и такъв иск е бил заявен и своевременно подаден, заповедният съд следва да се произнесе и по дължимостта на разноските за заповедното производство и относно размера им. Няма законова забрана на длъжника в заповедното производство да се присъждат разноски, ако такива са били направени. В случая, както бе посочено и по-горе, длъжникът е направил такива във връзка с подаването на възражение, но е поискано и определянето на адвокатско възнаграждение с възражението по чл.414 ГПК на пълномощника адв.М.. Защитата на длъжника започва още в заповедното производство с връчването на заповедта за изпълнението и съответно подаването на възражението по реда на чл.414 от

ГПК. Както заявителят следва да попълни образеца на заявление и във връзка с това да направи разноски за адвокатско възнаграждение, така и длъжникът следва да попълни образеца на възражение, а и да изготви всякакъв друг вид документ, във връзка с което да направи разноски.

С оглед на изложеното определението на районния съд се явява правилно. Съгласно чл.38, ал.2 ЗА, когато адвокат окаже безплатна адвокатска помощ и съдействие, той има право на адвокатско възнаграждение, защото услугата, предоставяна по реда на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА е възмездна. Съдът определя възнаграждението в размер, за което взема като ориентир и предвидения в специалната наредбата за възнагражденията за адвокатската работа по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В заповедното производство, адвокатът на длъжника действително има право да иска определянето на възнаграждение. При преценка дължимостта на разноските, сторени в заповедното производство, респ. при определянето им в условията на чл.38, ал.2 ЗА, следва да се има предвид, че същите са по повод подаденото възражение срещу издадената в полза на кредитора-ищец заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Доколкото процесуалният закон не изисква обосноваване на възражението по чл. 414 ГПК, то и разноските следва да бъдат определени в съответствие чл.78, ал.5 от ГПК, но и съобразно с чл. 11 от Наредба № 1/9.07.2004 г. по аналогия, на основание § 1 от Допълнителните разпоредби. Правилото на чл. 11 от Наредбата урежда подобна хипотеза на възнаграждение за частно производство. Необходимо е да се има предвид, че защитата на длъжника в заповедното производство се осъществява чрез подаване на частна жалба - чл. 419 ГПК, искане за спиране - чл. 420 ГПК и възражение - чл. 414 ГПК, все действия, с които не се извършва същинска защита срещу заявеното от молителя материално право. Поради тази причина сторените разноски по повод извършване на сочените действия не следва да бъдат съизмервани със заявления за защита от молителя материален интерес. Той има значението единствено и само при определяне на разноските, сторени от заявителя, предвид разписаното в чл. 7, ал. 7 от Наредба №1/9.07.2004 г. правило. Едва с отговора на исковата молба по чл. 422 ГПК, ответникът е длъжен вече да наведе всичките си доводи в защита срещу предявения иск под страх от преклузия, с което осъществява същинската си отбрана срещу заявеното материално право. Ето защо, претендираните от разноски за ползвана адвокатска услуга по повод подаване на възражение срещу издадена заповед за изпълнение правилно са били определени от първоинстанционния съд в размера на сумата от 200 лв. и съответно с дължимия ДДС в размер окончателно на 240 лева или 122,71 евро. Затова съдът правилно е присъдил възнаграждение на пълномощника - адвокат на ответницата З. – адв. М. в размер на 240 лв. с ДДС или сумата 122,71 евро.

В заповедното производство по ч. гр.д. № 1739/2025г. , в производството по чл. 248 ГПК, заявителят не е направил възражение за липса на предпоставки за предоставяне на безплатна правна помощ.

В производството по разноски, каквото е настоящото по отношение на

определените разноси по заповедното производство, разпоредбата на чл. 81 ГПК не намира приложение. Производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно производство, а е продължение на делото по повод дължимостта и размера на направените от страните разноси в съответната инстанция и не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноси в „процеса относно разноските“ за страната, инициирала производство по чл. 248 ГПК. В този смисъл е трайната практика на ВКС, обективирана в Определение № 254 от 05.08.2020г. по ч.т.д.№ 810/2020г. на I ГО, Определение № 489/17.10.2017г. , по ч.гр.д.№ 3926/2017г. и Определение № 393/17.09.2018г., по ч.гр.д.№ 2845/2018г. на IV ГО и др.

В заключение в производството по чл.248 от ГПК за разноси, други разноси не се разглеждат и присъждат.

На основание чл.274, ал.4 от ГПК настоящото Определение не подлежи на касационно обжалване, тъй като разглежда определение по дело, решението по което не подлежи на касационна обжалване.

По изложените мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение /Определение/ рег.№ 20 от 15.01.2026 год. постановено по гр. дело с № 1945 по описа на Районен съд Казанлък за 2025г., постановено по реда на чл.248 ГПК, като **ПРАВИЛНО** и **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Особено мнение на съдията Атанас Димов Атанасов

Намирам, че обжалваният съдебен акт е недопустим, т.к. е постановен при съществено процесуално нарушение.

Нормата на чл.248, ал.3 от ГПК установява по императивен начин формата на съдебният акт, с който съдът се произнася по искане за допълване на решението в частта за разноските - определение.

Неспазвайки предвидената в закона форма и произнасяйки се по този въпрос с

решение, първоинстанционният съд е постановил недопустим съдебен акт, който следва да бъде обезсилен, а делото да бъде върнато на първоинстанционния съд за постановяването на съдебен акт в предвидената в процесуалния закон форма.

По същество на искането намирам, че разноски в заповедното производство за заплатено от длъжника адвокатско възнаграждение за подаване на възражение по чл.414 от ГПК от пълномощник-адвокат, без възражението да е обосновано /липсва реално извършен квалифициран труд от адвоката при подаване на заявлението/ не са дължими.

Процесуалният закон предвижда възражението да се подава под формата на утвърден бланков образец, както и не се предвижда процесуално задължение за длъжника да обосновава своето възражение.

В случаите, когато е подадено бланково възражение от пълномощник - адвокат, без в него да са изложени конкретни обосновани доводи защо длъжникът оспорва съществуването на вземането, последният няма право да му бъдат присъдени разноски за платеното от него на адвоката възнаграждение, т.к. не се касае до осъществена реална процесуална защита, а до извършване на фактически действия по подписване на бланката на възражението и подаването ѝ в съда.

По тези съображения подписвам постановението от въззивният съдебен състав акт с особено мнение.